

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
HIDEAWAY

Copyright © 2020 by Nora Roberts

First published by St. Martin's Press 2020

Translation rights arranged by Writer's House, LLC. New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03624-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA
ROBERTS
U bekstvu

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Porodici, po krvi i po srcu

Prvi deo

IZGUBLJENA NEVINOST

Ćerke su nešto posebno.

Dž. M. Bari

*Dete voli svakoga, dragi moji, i priroda
mu je ljupka – dok se nešto ne desi.*

Flaneri O'Konor

PRVO POGLAVLJE

Big Sur, 2001.

Kad je Lijam Salivan preminuo u devedeset drugoj u snu, u sopstvenom krevetu sa šezdesetpetogodišnjom suprugom pored sebe, svet je žalio. Umrla je ikona.

Rođen je u kolibici ušuškanoj u zelenim brdima i poljima blizu sela Glendri u Okrugu Kler kao sedmo i poslednje dete Šejmusa i Ejliš Salivan. Upoznao je glad u oskudnim vremenima, nije nikad zaboravio ukus majčinog pudinga od hleba i putera – kao ni batine, odnosno šamar kad je zaslužio.

Izgubio je ujaka i najstarijeg brata u Prvom svetskom ratu, oplakivao je sestru koja je umrla pre osamnaestog rođendana na porođaju sa drugim detetom.

Od rane mladosti upoznao je težački posao oranja njive iza konja po imenu Mun. Naučio je kako da ošiša ovcu i zakolje jagnje, da pomuze kravu i izgradi kameni zid.

I sećao se, celog svog dugog života, noći kad je porodica sedela oko vatre – mirisa upaljenog uglja, andeoski čistog glasa kad bi majka zapevala, očevog smeškanja na nju dok je svirao violinu.

I plesa.

Kao dečak, ponekad bi zaradio nekoliko novčića pevajući u pabu dok su meštani pili pivo i razgovarali o poljoprivredi i politici. Njegov snažni

tenor umeo je da izmami suzu u oku, a njegovo okretno telo i brza, spretna stopala podizala su raspoloženje kad je plesao.

Sanjao je o nečemu većem od oranja njiva i muže krava, mnogo većem od novčića sakupljenih u malenom pabu u Glendriju.

Kratko pre šesnaestog rođendana napustio je dom sa nekoliko dragocernih obveznica u džepu. Izdržao je prelazak preko Atlantika sa drugima koji su tražili nešto veće, i to u skućenom prostoru ispod palube. Kad se brod valjao i ljuljao u oluji, i vazduh smrdeo na bljuvotinu i strah, blagosiljao je svoju čeličnu konstituciju.

Poslušno je pisao pisma kući i sanjao je da će ih poslati na kraju putovanja, pa je održavao duh tako što je zabavljao saputnike pesmom i plesom.

Razmenio je simpatije i nekoliko strasnih poljubaca sa devojkom kose boje lana po imenu Meri iz Korka, koja je putovala u Bruklin, gde ju je čekao položaj služavke u jednoj otmenoj kući.

Sa Meri je stajao na hladnom, svežem vazduhu – konačno svežem – kad je ugledao veličanstvenu damu sa visoko podignutom bakljom. I pomislio je kako mu život tek tada istinski počinje.

Toliko boja, zvukova i pokreta, toliko ljudi zguranih na jednom mestu. Ne samo okean dalje od farme na kojoj se rodio i odrastao, pomislio je. Čitav svet dalje.

I to njegov svet.

Bilo je dogovoreno da bude šegrt kod majčinog brata Majkla Donahjua, koji je bio mesar u okrugu za pakovanje mesa.* Lepo su ga dočekali, prihvatili, dali mu krevet u sobi koju je delio sa dvojicom rođaka. Iako je za samo nekoliko nedelja zamrzio zvuke i mirise posla, zaradio je za svoj boravak.

Ipak, sanjao je više.

Pronašao je više prvi put kad je odvojio delić te teško stečene zarade da sedi u bioskopu sa Meri lanene kose. Tamo je video čaroliju na srebrnom ekranu, svetove tako daleke od svega što je poznavao, svetove u kojima se nalazilo sve što bi čovek mogao da poželi.

Tamo nisu postojali zvuci testera za kosti, udaranje mesarskih noževa. Čak je i lepa Meri izbledela dok je osećao kako ga uvlače ekran i svet koji je nudio.

Prelepe žene, hrabri muškarci, drama, radost. Kad je izašao, video je svuda oko sebe ushićena lica publike, suze, smeh, aplauz.

* Meatpacking District – Mitpaking Distrikt, četvrt na Menhetnu, u Njujorku. (Prim. prev.)

To je, pomislio je, bila hrana za gladan stomak, ćebe na hladnoći, svetlo za povređenu dušu.

Manje od godinu dana nakon što je ugledao Njujork sa palube broda napustio ga je da krene na zapad.

Probijao se kroz zemlju, zadivljen njenom veličinom, raznolikim prizorima i godišnjim dobima. Spavao je u poljima, u ambarima, u zadnjim prostorijama barova, gde je menjao glas za krevet.

Jednom je proveo noć u zatvoru posle manje tuče u mestu zvanom Vičita.

Naučio je da se vozi vozovima, da izbegava policiju i – kao što je govorio u bezbrojnim intervjuima tokom karijere – provodio se kao nikad pre u životu.

Kad je, nakon dve godine putovanja, video veliki beli znak sa natpisom HOLIVUD, zakleo se da će tamo naći slavu i bogatstvo.

Živeo je od svoje pameti, svog glasa i snažnih leđa. Pamet mu je obezbedila građevinske poslove u filmskim studijima, i radio je pevajući. Glumio je scene koje je video, uvežbavao razne naglaske koje je čuo na putu od istoka do zapada.

Zvučni filmovi su sve promenili, pa je sad trebalo izgraditi zvučne scene. Glumci kojima se divio dok su bili nemi na ekranu imali su glasove koji su kreštalili ili grurali, pa su im zvezde sagorele i pale.

Prve korake ka uspehu napravio je kad ga je jedan reditelj čuo kako peva dok je radio – istu melodiju kojom je nekadašnja zvezda nemih filmova trebalo da zavede damu u muzičkoj sceni.

Lijam je znao da taj tip uopšte ne ume da peva i načulio je uši dovoljno da čuje kako se priča da će uzeti nečiji tuđi glas. Zaključio je kako mora da bude na pravom mestu u pravo vreme, pa da upravo on bude taj glas.

Možda mu se lice nije pojavilo na ekranu, ali glasom je privukao publiku. To mu je otvorilo vrata za naredne projekte.

Statista, epizodna uloga, ulogica gde je progovorio prvu rečenicu.

Slagao je kockice, peo se stepenicima, gradio temelj podržavan radom, talentom i neumornom salivanskom energijom.

On, dečko sa farme iz Klera, imao je agenta, ugovor, i počeo je u tom zlatnom dobu Holivuda karijeru koja će trajati decenijama i generacijama.

Upoznao je svoju Rouzmari kad su on i odvažna i omiljena Rouzmari Rajan glumili u mjuziklu – prvom od pet filmova koje su snimili zajedno. Studio je hranio trač rubrike pričama o njihovoj ljubavi, ali ništa od tog uzbuđenja nije bilo neophodno.

Venčali su se manje od godinu dana nakon što su im se pogledi ukrstili. Otišli su na medeni mesec u Irsku – u posetu njegovoj porodici, kao i njenoj u Mejo.

Sagradili su veličanstveni dom na Beverli Hilsu, dobili sina, zatim i ćerku.

Kupili su zemlju u Big Suru. Kao i sa njihovom vezom, bila je to ljubav na prvi pogled. Kuću koju su izgradili okrenutu ka moru nazvali su Salivanov odmor. To im je postalo pribežište, a kako su godine prolazile – i dom.

Sin im je pokazao da se talenat Salivanovih i Rajanovih proteže s generacije na generaciju kad se Hjuova zvezda popela od deteta glumca do glavnih uloga. Dok je njihova ćerka Morin izabrala Njujork i Brodvej.

Hju im je podario prvog unuka pre nego što mu je žena, ljubav njegovog života, poginula u avionskoj nesreći dok se vraćala sa snimanja u Montani.

Taj sin će, s vremenom, dovesti još jednu Salivanovu zvezdu na ekran.

Lijamov i Rouzmarin unuk Ejdan je, kao što je bila tradicija Salivanovih, pronašao ljubav svog života u svilenkastoj plavokosoj lepotici Šarlot Djupont, oženio se u blistavom stilu (ekskluzivne fotografije objavio je časopis *Pipl*), pa kupio imanje u Hombi Hilsu za svoju nevestu. I podarili su Lijamu prauunku.

Četvrtu generaciju Salivanovih nazvali su Kejtlin. Kejtlin Rajan Salivan je smesta postala holivudska miljenica kad se prvi put pojavila na filmu u dvadeset prvom mesecu života, glumeći nestašnu devojčicu u *Hoće li tata napraviti troje?*

Činjenica da je većina kritika smatrala da je mala Kejt nadigrala oboje glavnih glumaca (što je uključivalo i njenu majku u glavnoj ženskoj ulozi) izazvala je zaprepašćenje u nekim krugovima.

To joj je mogao biti i poslednji ukus dečje zvezdane slave, ali pradedu joj je dodelio ulogu, sa šest godina, slobodoumne Meri Kejt u ostvarenju *Donovanov san*. Provela je šest nedelja na snimanju u Irskoj, i podelila je ekran sa svojim ocem, dedom, pradedom i prababom.

Izgovorila je svoje rečenice zapadnjačkim naglaskom kao da je bila rođena tamo.

Film, koji je postigao komercijalni uspeh, kao i uspeh kod kritičara, bio je poslednji Lijamu Salivanu. U jednom od retkih intervjua koje je dao pred kraj života, dok je sedeo ispod rascvetane šljive uz Tihi okean, koji se valjao prema večnosti, rekao je, kao Donovan, da je video ostvarenje svog sna. Napravio je dobar film sa ženom koju je voleo šest decenija, sa sinom Hjuom i unukom Ejdanom, i blistavim svetlom njegove prauunčice Kejt.

Filmovi su mu, kao što je rekao, pružili najveće pustolovine, pa je ovaj, osećao je, bio savršen poklopac za čarobnu lampu njegovog života.

Jednog hladnog, vedrog februarskog popodneva, tri nedelje posle njegove smrti, njegova udovica, njegova porodica i mnogi prijatelji koje je s godinama sakupio okupili su se na njegovom imanju Big Sur – kako je Rouzmari zahtevala – da proslave lepo i ispunjeno proživljen život.

Zvaničan pogreb su obavili u Los Angelesu, sa svećama i svećanim govorima, ali ovo je trebalo da bude proslava u znak sećanja na radost koju je pružao.

Održali su govore i pričali anegdote, bilo je suza. Ali bilo je i muzike, smeha, dece koja su se igrala i napolju i u kući. Bilo je hrane, viskija i vina.

Rouzmari, kose sad bele kao sneg koji je ukrašavao vrhove Sent Luše, uživala je u danu kad se smestila – pomalo umorna, istini za volju – ispred toplog kamenog kamina u takozvanoj sobi za okupljanje. Tamo je mogla da gleda decu – njihove mlade kosti koje su se smejjale ledenoj zimi – i okean iza njih.

Uхватила je sina za ruku kad je Hju seo pored nje. „Da li bi mislio da sam luda starica ako ti kažem da još mogu da ga osetim kao da je ovde pored mene?“

Kao i kod njenog muža, i u njenom glasu se osećalo pevušenje njenog zavičaja.

„Kako bih, kad ga i ja osećam?“

Okrenula se prema njemu, sa sedom kosom kratko ošišanom i zbog stila ali i jednostavnosti, i očima živo zelenim i punim vedrine. „Tvoja sestra bi rekla da smo oboje ludi. Kako sam uopšte uspela da rodim tako praktično dete kao što je Morin?“

Uzela je čaj koji joj je ponudio i podigla je obrvu. „Ima li viskija u njemu?“

„Znam ja svoju mamu.“

„To znaš, dečko moj, ali ne znaš sve.“

Otpila je čaj i uzdahnula. Zatim je proučila sinovljevo lice. Tako nalik očevom, pomislila je. Prokleta zgodno irsko. Njen dečak, njena beba, imao je srebrom prošaranu kosu, a oči su mu i dalje sijale najplavljom plavom.

„Znam kako si patio kad si izgubio svoju Livi. Tako iznenada, tako okrutno. Vidim je u našoj Kejtlin, i ne samo u izgledu. Vidim je u njenoj bistrini, radosti i žestini. Ponovo zvučim ludo.“

„Ne. I ja vidim isto. Čujem Kejtlin smeh, i čujem Livin smeh. Ona je moje blago.“

„Znam, i meni, kao što je bila i tvom tati. Drago mi je, Hju, što si pro-
našao Lili, i posle tolikih godina samoće našao sreću. Dobra majka svojoj
deci, i divna baka našoj Kejt u protekle četiri godine.“

„Jeste.“

„Sad kad to znam, kad znam da nam je i Morin srećna, njena deca i
njihova takođe, donela sam odluku.“

„Kakvu?“

„O ostatku svog života. Volim ovu kuću“, promrmljala je. „Zemlju ovde.
Poznajem je u svakom svetlu, u svakom godišnjem dobu, u svakom raspo-
loženju. Znaš da nismo prodali kuću u Los Anđelesu uglavnom iz senti-
mentalnosti, a i bilo nam je zgodno da je imamo kad je neko od nas po-
vremeno radio tamo.“

„Hoćeš sad da je prodaš?“

„Mislim da neću. I te uspomene su mi drage. Znaš da imamo stan u
Njujorku i da ću ga dati Morin. Želim da znam hoćeš li ti kuću u Los An-
đelesu ili ovu. Želim da znam, jer ja idem u Irsku.“

„U posetu?“

„Da živim. Čekaj“, rekla je pre nego što je stigao da progovori. „Možda
sam odrasla u Bostonu od svoje desete godine, ali još imam porodicu tamo,
i korene. A tamo je i porodica koju mi je doneo tvoj otac.“

Spustio je ruku na njenu, podigao bradu ka velikom prozoru, i deci,
porodici napolju. „Imaš i ovde porodicu.“

„Imam. Ovde, u Njujorku, Bostonu, Kleru, Meju i, neka nas bog blago-
slovi, sad i u Londonu. Bože, svuda nas ima, zar ne, dušo moja?“

„Izgleda.“

„Nadam se da će mi svi doći u posetu. Ali sad želim da budem u Irskoj.
U miru i zelenilu.“

Osmehnula mu se sa sjajem u očima. „Stara udovica koja peče crni hleb
i plete šalove.“

„Ne znaš kako se peče hleb niti umeš bilo šta da ispleteš.“

„Ha.“ Pljesnula ga je po ruci. „Mogu da naučim, zar ne, čak i u ovim godi-
nama. Znam da ti imaš dom sa Lili, ali došlo je vreme da nešto i vratim, reklo
bi se. Bog zna kako smo Lijam i ja mnogo zarađivali radeći ono što smo voleli.“

„Darovitost.“ Zatim ju je nežno kucnuo prstom po glavi. „Pamet.“

„Pa, imali smo i jedno i drugo. I sad želim da podelim malo od onoga
što smo požnjeli. Želim onu lepu kućicu koju smo kupili u Meju. Dakle,
koju ti želiš, Hju? Beverli Hills ili Big Sur?“

„Ovde. Ovo.“ Kad se nasmešila, zavrteo je glavom. „Znala si i pre nego što si pitala.“

„Znam svog dečka bolje nego što on zna svoju mamu. Onda je dogovoreno. Tvoja je. I verujem da ćeš se starati o njoj.“

„Znaš da hoću, ali...“

„Ništa od toga. Odlučila sam. Uvereno očekujem da ću imati gde da spustim glavu kad budem došla u posetu. A dolaziću. Proveli smo lepe godine ovde tvoj tata i ja. Želim da i naši potomci prožive dobre godine ovde.“

Potapšala ga je po ruci. „Pogledaj tamo, Hju.“ Nasmejala se kad je videla Kejt kako radi premet preko glave. „Ono tamo je budućnost, i tako sam zahvalna što sam učestvovala u tom stvaranju.“

Dok je Kejt pravila premete da zabavi dvoje mlađih rođaka, roditelji su joj se svađali u jednom od brojnih gostinskih apartmana u isturenom drugom nivou kuće.

Šarlot je, sa kosom pokupljenom u punđu za tu priliku, koračala po parketu, dok su joj lubutenke kuckale kao nestrpljivo puckanje prstima.

Sirova energija koja je izbijala iz nje nekad je oduševljavala Ejdana. Sad ga je samo izmorila.

„Hoću da odem odavde, Ejdana, za ime božje.“

„I hoćemo, sutra po podne, kao što smo planirali.“

Okrenula se prema njemu napućenih usana, a oči su joj sijale od ljutih suza. Zimsko svetlo je ulazilo kroz široka staklena vrata iza njenih leđa i osvetljavalo je kao oreol.

„Dosta mi je, kako ne razumeš? Zar ne vidiš da su mi živci tanki kao strune? Zašto, dođavola, moramo da imamo taj glupi porodični ručak sutra? Imali smo prokletu večeru sinoć, imali smo ceo dan ovu beskonačnu zabavu – sahranu da i ne spominjem. Beskrajna sahrana. Koliko još priča moram da čujem o velikom Lijamu Salivanu?“

Nekad je mislio da je razumela njegove čvrsto isprepletane porodične veze, a onda se nadao da će ih razumeti. Sad su oboje shvatili da ih je samo podnosila.

Dok više nije mogla da ih podnese.

Umoran do srži, Ejdan je seo i na trenutak protegao duge noge. Počeo je da pušta bradu za sledeću ulogu. Svrbela ga je i išla mu na nerve.

Mrzeo je što je tog trenutka potpuno ista osećanja imao i prema svojoj ženi.

Nedavno su izgledili nesuglasice u braku. Sad kao da su opet naišli na prepreku. „Važno je mojjoj baki, Šarlot, mom ocu, meni, porodici.“

„Tvoja porodica će me celu progutati, Ejidane.“

Naglo se okrenula, šireći ruke. Toliko vike, pomislio je, samo zbog još nekoliko sati.

„To je samo još jedna noć, i biće nas vrlo malo na večeri. Sutra u ovo vreme bićemo kod kuće. Još imamo goste. Šarlot. Trebalo bi i sad da smo u prizemlju.“

„Neka se tvoja baka pobrine za njih. Tvoj otac. Ti. Zašto ja ne bih mogla da odletim avionom kući?“

„Zato što je to avion moga oca, i ti, Kejtlin i ja ćemo odleteti kući sa mojim ocem i Lili sutra. Zasad ostajemo svi zajedno.“

„Da imamo sopstveni avion, ne bih morala da čekam.“

Osetio je kako mu se glavobolja pojačava iza očiju. „Zar zaista moramo o tome? Sada?“

Slegla je ramenima. „Nikome ne bih nedostajala.“

Pokušao je drugu taktiku, osmehnuo se. Znao je, iz iskustva, da mu žena više voli ljubaznost od strogoće. „Meni bi nedostajala.“

I, uz uzdah, osmehnula se i ona.

Imala je osmeh, mislio je, koji je mogao da zaustavi muškarcu srce.

„Takva sam gnjavatorka.“

„Jesi, ali ti si moja gnjavatorka.“

Kratko se nasmejala, prišla i skupila mu se na krilu. „Izvini, dušo. Gotovo da mi je žao. Pomalo mi je žao. Znaš da mi se nikad nije dopadalo ovde. Tako je izolovano da se osećam klaustrofobično. I znam da to nema smisla.“

Znao je da ne sme da joj pomiluje sjajnu plavu kosu nakon što ju je namestila, pa joj je umesto toga lako poljubio slepoočnicu. „Kapiram, ali bićemo kod kuće sutra. Izdrži samo još jednu noć, zbog moje bake, mog tate. Zbog mene.“

Nakon što je prosiktala, lako mu je gurnula rame, zatim mu se napućila kako je samo ona znala. Pune koralne usne, zlovoljne i svetle kristal-noplave oči, sa upadljivim trepavicama. „Bolje bi ti bilo da me nagradiš. Nećim velikim.“

„Šta kažeš na dug vikend u Kabu?“

Zinula je i rukama ga uhvatila za lice. „Stvarno?“

„Imam par nedelja pre nego što počnem sa snimanjem.“ Dok je govorio, trljao je rukom bradicu. „Hajdemo na plažu na nekoliko dana. Kejt će uživati.“

„Ona ide u školu, Ejidane.“

„Uzećemo joj nastavnicu.“

„Šta kažeš na ovo?“ Sad ga je obrlila rukama, naslonila svoje telo, još u crnini, na njegovo. „Neka Kejt provede dug vikend sa Hjuom i Lili, dopašće joj se to. A ti i ja pođimo na par dana u Kabo.“ Poljubila ga je. „Samo nas dvoje. Volela bih da malo budemo sami, dušo. Zar ne misliš da nam je to potrebno?“

Verovatno je bila u pravu – i mirna vremena je trebalo negovati, ne samo burna. Iako je mrzeo da ostavi Kejt, verovatno je bila u pravu. „Potruđiću se.“

„To! Poslaću poruku Grantu da vidim ima li vremena za dodatne treninge ove nedelje. Želim da mi telo bude savršeno u bikiniju.“

„Već je savršeno.“

„Tako govori moj dragi muž. Videćemo šta kaže moj okrutni lični trener. Oh!“ Skočila je. „Moram u kupovinu.“

„Trenutno moramo da se vratimo u prizemlje.“

Razdražljivost joj je sevnula preko lica, ali ju je odagnala. „U redu. U pravu si, ali daj mi malo vremena da sredim lice.“

„Lice ti je prelepo, kao i uvek.“

„Dragi mužu.“ Uperila je prst u njega kad je krenula prema toaletnom stolu. Zatim je zastala. „Hvala, Ejidane. Ovih poslednjih nekoliko nedelja, sa svim ovim govorancijama i komemoracijama, svima nam je teško palo. Prijaće nam da odemo na nekoliko dana. Odmah silazim.“

Dok su joj se roditelji mirili, Kejt je organizovala igru žmurke kao poslednju igru napolju tog dana. Uvek omiljena kad bi se porodica okupila, igra je imala svoja pravila, ograničenja i nagradne bodove.

U ovom slučaju pravila su uključivala samo dvorište – pošto su im odrasli zabranili da trče po kući. Onaj koji je žmurio dobijao je bodove za svakog pronađenog skrivača, a prvi pronađeni je žmurio sledeći. Ako je taj skrivač, a sad osoba koja žmuri, imao pet godina ili bio mlađi, mogao je da izabere partnera za sledeću potragu.

Ukoliko je neki skrivač uspeo da ga u tri kruga ne pronađu, to mu je donosilo deset nagradnih bodova.

A pošto je Kejt planirala tu igru celog dana, znala je kako se pobeđuje.

Ođjurila je kad je Bojd, desetogodišnjak, počeo da broji kao prvi koji je žmurio. Pošto je Bojd živeo u Njujorku kao i baka, dolazio je u Big Sur najviše dva puta godišnje. Nije poznao teren kao ona.

Osim toga, već je izabrala novo skrovište.

Zakolutila je očima kad je videla petogodišnju rođaku Avu kako se zavlaci ispod belog stolnjaka na stolu sa hranom. Bojd će je naći za dva minuta.

Umalo da se vrati da joj pokaže bolje mesto, ali svako dete je igralo za sebe!

Većina gostiju je otišla, a neki su se spremali da odu. Ali mnogo odraslih se još muvalo po dvorištu, oko otvorenih barova, ili je sedelo oko zapaljenih vatri. Kad se setila zašto, osetila je bol.

Volela je pradedu. Uvek je bio pun priča i imao je bombone od limuna u džepu. Plakala je i plakala kad joj je tata rekao da je deda otišao na nebo. Plakao je i on, čak i kad joj je rekao da je deda imao dug, srećan život. Kako je mnogima mnogo značio, i kako nikad neće biti zaboravljen.

Setila se njegove rečenice iz filma koji su zajedno snimili, dok je sedeo sa njom na kamenom zidu, gledajući okolnu zemlju.

„Ostavljamo tragove u životu, dušo, našim delima, dobrim ili lošim. Oni koje ostavljamo iza sebe sudiće o tim delima, i pamtiće.“

Sećala se bombona od limuna i zagrljaja dok je žurila ka garaži, pa zatim oko nje. Još je čula glasove iz dvorišta i sa terasa ograđene bašte. Njen cilj? Veliko drvo. Kad bi se popela na treću granu, mogla bi da se sakrije iza debelog stabla tri metra iznad tla, među zeleno lišće, koje je tako dobro mirisalo.

Niko je neće naći!

Keltski crna kosa vijorila joj se dok je trčala. Njena dadilja Nina zakačila ju je sa strane ukosnicama sa leptirićima da joj je skloni sa lica. Oči, odvažne i plave, plesale su joj dok je jurila izvan vidokruga velike kuće, daleko iza gostinske kuće sa stepenicama koje su vodile do male plaže i bazena sa pogledom na okean.

Morala je da bude u haljini za prvi deo dana, da bude pristojna, ali Nina joj je pripremila i odeću za igru. Trebalo je da pazi na džemper, ali znala je da farmerice sme da isprlja.

„Pobediću“, prošaputala je kad se uhvatila za prvu granu kalifornijskog lovora i ubacila ljubičastu patiku (to joj je trenutno bila omiljena boja) u čvornovatu rupu na drvetu da se podigne.

Čula je zvuk iza sebe, i iako je znala da to nije mogao biti Bojd, ne još, srce joj je poskočilo.

Krajičkom oka ugledala je čoveka u poslužiteljskoj uniformi, sa svetlom bradom i kosom skupljenom u rep. Nosio je sunčane naočare od kojih se odbijalo svetlo.

Nasmešila se i stavila prst na usta. „Žmurke“, rekla mu je.

Nasmešio se i on, klimnuo glavom, zatim krenuo ka njoj kao da hoće da joj pomogne da se popne.

Osetila je oštar ubod igle u vratu i počela je udarati rukom po tom mestu kao što bi udarala bubu.

Zatim je zakolotala očima, i više ništa nije osećala.

Začepio joj je usta, vezao joj ruke i noge u trenu. Samo kao meru opreza, pošto je data doza trebalo da je drži u nesvesti nekoliko sati.

Nije bila mnogo teška i, kao muškarac u odličnoj formi, mogao je da je prenese nekoliko metara do parkiranih kolica i da je bila odrasla žena.

Pošto ju je ubacio u prostor za odlaganje ispod kolica, odgurao ih je do ugostiteljskog kombija – spremljenog upravo za tu svrhu. Podigao je šipku, zatvorio zadnja vrata.

Za manje od dva minuta odvezao se dugačkim kolskim prilazom koji je krivudao do kraja privatnog poluostrva. Kod sigurnosne kapije je ukucacao šifru prstom u rukavici. Kad se kapija otvorila, izvezao se, skrenuo i pošao auto-putem 1.

Odoleo je potrebi da skine periku i lažnu bradu.

Ne još, mogao je da podnese tu neprijatnost. Nije išao daleko i očekivao je da će zaključati razmaženo derište vredno deset miliona dolara u otmenu brvnaru (vlasnici su trenutno bili na Mauiju) pre nego što neko i pomisli da je potraži.

Kad se ponovo isključio sa auto-puta i krenuo uz uspon da se doveze do mesta gde je neki bogati kreten odlučio da izgradi raj za odmor zavučen među drveće, stene i čestar, zviždao je melodiju.

Sve je teklo glatko kao svila.

Primitio je svog partnera kako hoda po verandi na drugom spratu kuće i zakolotalo je očima. Kakav kreten.

Rasturili su ovo, za ime božje. Dete će držati pod sedativima, ali nosiće maske za svaki slučaj. Za par dana – možda i manje – biće bogati, klinka će se vratiti jebenim Salivanovima, a on će, s novim imenom i novim pasošem biti na putu za Mozambik da sa stilom upija sunce.

Odvezao je kombi sa strane. Brvnara se nije videla s puta, zaista nije, pa je znao da niko neće videti kombi zaklonjen okolnim drvećem.

Kad je iskočio iz kola, partner je strčao da ga dočeka.

„Jesi li je uhvatio?“

„Sranje, jesam. Prosto kao pasulj.“

„Jesi li siguran da te niko nije video? Jesi li siguran...“

„Gospode, Denbi, o'ladi.“

„Bez imena“, prosiktao je Denbi – podigao je naočare dok je gledao naokolo kao da je neko čekao u šumi da ih napadne. „Ne smemo rizikovati da nam čuje imena.“

„U nesvesti je. Hajde da je odnesemo na sprat, zaključamo, pa da skinem ovo sranje sa lica. Hoću pivo.“

„Prvo maske. Vidi, nisi jebeni lekar. Ne možemo biti sto posto sigurni da je još u nesvesti.“

„Dobro, dobro, idi po svoju. Ja ću zadržati ovo.“ Pogladio je bradu.

Denbi se vratio u kuću, a on je otvorio zadnja vrata kombija i uskočio u njega. Napolje, pomislio je, NA-PO-LJE. Zakotrljao ju je po podu, odvuкао je do vrata – nije ni cijuknula – i zatim je iskočio iz vozila.

Osvrnuo se kad je Denbi izašao u klovnovskoj maski i perici, i nasmejao se kao ludak. „Ako se probudi pre nego što je unesemo, verovatno će se onesvestiti od straha.“

„I želimo da se uplaši, zar ne, tako će sarađivati.“ Iscerio se na Kejtino mlitavo telo. „Mala razmažena bogata kučka.“

„To će pomoći. Nisi Tim Kari, ali to će pomoći.“

Prebacio je Kejt preko ramena. „Je li gore sve spremno?“

„Jeste. Prozori su zakovani. Ipak ima đavolski pogled na planine“, dođao je Denbi dok je ulazio za partnerom u rustično uređen ulaz, otvoren dnevni boravak. „Ali neće moći da uživa u tome, pošto ćemo je držati u nesvesti, ili blizu takvog stanja.“

Denbi je poskočio kad je telefon zakačen za partnerov pojas zaszvirao meksički ples sa šeširom.

„Prokletstvo, Grante!“

Grant Sparks se samo nasmejao. „Izgovorio si mi ime, nesposobnjakoviću.“ Odneo je Kejt uz stepenice do drugog sprata, otvorenog ka prvom, sa visokom tavanicom.

„To je poruka od moje drage. O'ladi, čoveče.“

Odneo je Kejt u spavaću sobu, koju su izabrali zato što je bila okrenuta ka zadnjoj strani dvorišta i imala je sopstveno kupatilo. Spustio ju je na veliki krevet, na kojem je Denbi ostavio samo čaršave – jeftine čaršave koje je kupio i koje će poneti sa sobom.

Kupatilo u sobi je trebalo da spreči da je izvode i da prave mogući nered koji nijedan nije želeo da čisti. Ako bude nešto napravila, opraće čaršave. Namestiće ponovo krevet, lepo i uredno, sa prvobitnom posteljnom, kad završe i izvadiće klinove zakucane u brave na prozorima.

Pogledao je okolo, zadovoljan što je Denbi izneo sve što bi dete moglo da upotrebi kao oružje – kao da bi to učinilo – ili čime bi moglo da otvori prozor. Biće previše drogirana za to, ali zašto bi rizikovali?

Kad odu, kuća će biti ista kao kad su je pronašli. Niko nikad neće saznati da su bili unutra.

„Izvadio si sve sijalice?“

„Sve.“

„Dobro. Neka bude u mraku. Idi i preseci konopce, oslobodi joj usta. Ako se probudi, moraće da piški, neću da to radi u krevetu. Može da lupa na vrata, vrišti do mile volje. Neće biti važno.“

„Šta misliš koliko će dugo biti u nesvesti?“

„Nekoliko sati. Daćemo joj malo lekovite supe kad se probudi, i to će je smiriti preko noći.“

„Kad ćeš izaći da telefoniraš?“

„Kad padne mrak. Dođavola, još je i ne traže. Igrala se jebene žmurke, kao što su najavili, i krenula je da se sakrije.“

Pljesnuo je Denbija po leđima. „Glatko kao svila. Završi, prokletu proveri jesi li zaključao vrata. Skinuću ovo sranje sa lica.“ Skinuo je periku i mrežu ispod nje, otkrivajući kratku stilizovanu suncem posvetljenu smeđu kosu. „Uzeću pivo.“

DRUGO POGLAVLJE

Dok su se gosti razilazili, Šarlot je obavljala svoju dužnost, sedela je sa Rozmari, razgovarala sa Lili, sa Hjuom. Podsećala se da je nagrada vredna truda.

A zahtevalo je truda. Lili je možda sebe doživljavala kao veliku glumicu jer je nekoliko puta bila nominovana za Oskara (ali nije ga osvojila, zar ne?), međutim, koliko god je glumila ljubaznost, Šarlot je osećala da se ne sviđa Lili.

Dođavola, nanjušila bi to kad god bi se približila na metar i po od matore veštice sa njenim glupim naglaskom južnjačke lepotice.

Ali umela je i ona da glumi ljubaznost, i tako je i radila, silom se smeškajući kad bi se Lili razmetljivo nasmejala. Smehom koji je Šarlot zvučao lažno kao i prepoznatljiva crvena kosa Lili Morou.

Pijuckala je kosmopolitan koji joj je Hju smučkao za barom u dalekom uglu sobe za okupljanje. Salivanovi su barem znali kako da naprave pristojno piće.

Zato će da pije, smeška se i ponaša se kao da joj je važno kad neko bude pričao još jednu priču o svetom Lijamu.

I čekaće.

Dok je sunce zalazilo ka okeanu kao vatrena lopta koja tone prema plavetnilu, deca su ušla. Prljava, bučna i, naravno, izgladnela.

Trebalo im je oprati ruke, lice, a u nekim slučajevima morala su da se presvuku pre večere i kupanja. Starija deca će moći da glasaju koji će film gledati u bioskopu dok odrasli večeraju, a mlađa deca će biti poslata na spavanje.

U kuhinji, dadilje su pripremale odobrene obroke – uzimajući u obzir nečiju alergiju na kikiriki, nečiju netoleranciju na laktozu, dok je neko bio odgajan kao vegan.

Nina, zauzeta pripremanjem svežeg voća, osvrtala se oko sebe brojeći glave. Osmehnula se Bojdu kad je dohvatio malo čipsa.

„Zar Kejtlin nije gladna?“

„Ne znam.“ Slegao je ramenima, probao malo salse. „Nije pobedila. Može da kaže da jeste, ali nije.“ Pošto je njegova dadilja – kao da mu je bila potrebna! – bila zaokupljena njegovom mlađom sestrom, Bojd je krišom zgrabio i keks, iako mu je bio zabranjen pre večere. „Nije se pojavila kad smo završili igru, pa je to prekršaj.“

„Nije ušla sa vama ostalima?“

Pametan dečko, smazao je keks u slučaju da ga njegova dadilja primeti.

„Niko je nije našao, pa će reći kako je pobedila, ali pogrešila je. Možda se ranije ušunjala u kuću, a to je varanje. Kako god, nije pobedila.“

„Kejtlin ne vara.“ Brišući ruke, Nina je krenula da potraži svoju devojčicu.

Proverila je u njenoj sobi, u slučaju da je otišla da se presvuče ili ode u kupatilo. Pogledala je po drugom spratu, ali pošto je većina vrata bila zatvorena, izašla je na široku terasu, poduprtu stubovima.

Povikala je, više nestrpljivo nego zabrinuto, prešla je preko mosta koji je vodio do dela kuće sa bazenom, zatim se vratila pre nego što je krenula stepenicama dole.